

I

Es calabossos del castell de Mitjanit eren tan horribles com la Ruby havia sentit a dir. Es trobaven molt per sota de les flors del jardí de la seva àvia, fora de l'abast dels rajos del sol i la decència de la gent normal i corrent. No sabia de ningú que n'hagués escapat mai.

La sala només estava il·luminada per la llum de la lluna que s'escolava entre els llistons del sostre del passadís que dividia les files de cel·les. Les parets estaven humides i l'aire era fred. Els calabossos estaven plens a vessar i als guàrdies no els importava qui compartís espai. Un assassí podia estar tancat amb un nen, o bé un monstre amb una víctima de la cacera de Mitjanit.

Ja feia molts anys que la Ruby havia estat una de les preses de la caça, però encara se'n considerava una de les víctimes. Aquella cacera l'havia transformada com a persona tant com la seva àvia.

Era en moments com aquell quan més trobava a faltar la família. Sempre havia comptat amb l'àvia perquè la reconfortés i l'aconsellés. Havia passat molts dies dolents des que l'havien apartada a la força de la seva família i, tot i les nits que havia hagut de suportar des d'aquella caça, el pitjor encara estava per arribar.

La Ruby tenia el convenciment que l'home amb qui compartia cel·la era un monstre.

Els havien llançat tots dos al calabós la nit de lluna plena. Una atmosfera d'allò més tensa s'apoderava del castell aquelles nits, i, sobretot, dels supervivents de la caça. Les nits de lluna plena sempre els tenien alguna sorpresa reservada.

Els guàrdies l'havien feta fora del catre just després del crepuscle i l'havien arrossegada pels estrets passadissos del castell de Mitjanit. Cap d'ells no li va explicar què estava a punt de passar, però sabia que s'havia de preparar per al pitjor.

La van llançar als calabossos, juntament amb totes les víctimes de la cacera de Mitjanit del mes anterior, i els van tancar en cel·les diferents. La Ruby, de la mateixa manera que la resta, es va aferrar a les barres per veure si podia descobrir contra què s'hauria d'enfrontar aquella nit.

Les cel·les estaven humides a causa de l'aigua de la pluja que s'havia acumulat als llistons del sostre. Aquelles obertures deixaven entrar la pluja i el vent, així com els raigs de la llum de la lluna, que travessaven la foscor. El so de la respiració ansiosa dels presos inundava els calabossos d'inquietud mentre esperaven la seva sort.

La Ruby va estrènyer les mans al voltant dels barrots quan les portes metàl·liques de l'altra punta del passadís es van obrir. Va sentir com unes passes baixaven per les escales. Moltes passes. Portaven nous presos, potser?

El grup va passar trencant els raigs de llum de la lluna mentre els membres caminaven passadís avall. No eren presos.

Aquells homes eren molt més alts que els guàrdies —els que anaven davant de tot, si més no—. El volum dels músculs no els deixava caminar amb naturalitat i n'hi havia algun de nu. Eren peluts i els creixien flocs de pèl en llocs molt estranys.

Tenien els llavis molt rars; semblava que duguessin trampes per a ossos a la boca. La lluna només els il·luminava de tant en tant, de manera que no els podia veure bé, però juraria que

els brillava alguna cosa a les dents. Fos el que fos, va aconseguir que es posés més nerviosa.

Primer li va semblar que els homes que anaven al darrere eren més baixets, però després es va adonar que era perquè anaven encorbats, alguns fins al punt que les mans els tocaven a terra en caminar. Movien el cap d'un costat a l'altre com si escoltessin alguna cosa que els sobresaltàs.

Els guàrdies van començar a obrir les portes de les cel·les una a una i van obligar aquells homes estranys a entrar-hi.

La Ruby es va apartar del passadís. La cel·la era tan petita que no hi havia lloc on amagar-se, però, tot i això, l'instint la va fer recular fins a les ombres. Podia sentir com les portes de les cel·les s'obrien i es tancaven al llarg del corredor. Alguns presos van començar a plorar i a cridar, plens d'una por i una angouxa que ressonaven pertot arreu.

La cel·la de la Ruby era una de les últimes. Es va apartar de la porta tant com va poder mentre intentava recordar com es respirava.

Quan la porta es va obrir, un d'aquells homes encorbats hi va entrar sense necessitat que els guàrdies l'empentessin o l'amenacessin. Malgrat que era gran i fort, no estava encadenat.

Tenia talls pertot arreu, però va ser la sang el que realment la va convèncer del fet que era un monstre.

En tenia per tota la cara, així com al pit i a les mans.

La Ruby estava familiaritzada amb la manera com la sang podia esquitxar una persona. La seva àvia l'hi havia explicat quan encara era petita, així que va poder deduir que es tractava d'una taca de sang molt estranya.

Va concloure que ell havia estat l'atacant i no la víctima. Fos com fos, no havia estat una lluita habitual.

Una persona normal i corrent no faria servir la boca per atacar.